

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 11C/174/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613234467
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Júlia Weiserová
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2014:7613234467.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, samosudkyňa JUDr. Júlia Weiserová, v právnej veci žalobcov: 1/. R. X., V.. X.X.XXXX, P. Q. XX, X/ R. Z., V.. XX.X.XXXX, P. Q. XXX, X/ R. Q., V.. X.X.XXXX, P. H., K. X, X/ L. B., V.. XX.X.XXXX, P. Q. XXX, X/ J. P., V.. X.X.XXXX, P. Q. XXX, X/ B. X., V.. X.X.XXXX, P. H. XX, zastúpených D. Q., V.. XX.X.XXXX, P. J., N. XXX D. X/ D. Q. V.. XX.X.XXXX, P. J., N. XXX, právne zastúpenej advokátom Mgr. Tomášom Adamcom, Levočská ulica 3, Spišská Nová Ves, proti žalovanej R. T., V.. XX.X.XXXX, P. Č., T. XXX/XX, o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po neb. I. H., I.. L., takto

rozhodol:

Súd určuje, že nehnuteľnosť - pozemok parcel reg. E, evidovaných na mape určeného operátu č. XXX vo výmere 111 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, zapísaných na LV č. XXXX, okres H., N. Q., Q..Ú.. Q., evidovaný Katastrálnym úradom Košice, Správa katastra H. patrí do dedičskej majetkovej podstaty po nebohej I. H.N., I.. L., V.. XX.X.XXXX, O.. X.XX.XXXX, naposledy bytom N. XXX, J..

Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyňu v 7. rade trovy konania, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku 99,50 Eur a k rukám právneho zástupcu žalovanej v 7. rade trovy právneho zastúpenia 296,70 Eur a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobkyne sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 28.11.2013 domáhali určenia, že nehnuteľnosť zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, parcela registra E, evidovaná na mape určeného operátu č. XXX, o výmere 111 m², zastavané plochy a nádvoria, katastrálne územie Q. patrí do dedičstva po nebohej I. H., O. X.XX.XXXX. V návrhu uviedli, že žalobkyňa v 7. rade je dcérou nebohej I. H. a žalobkyne v 1. až 6. rade sú taktiež dedičkami po poručiiteľke. Matka žalobkyne v 7. rade ešte za života dňa 16.10.1960 uzavrela s matkou žalovanej D. R. I.. V. tzv. Vzájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol pozemok zapísaný v zápisnici č. 94 rad. č. 1 parcela č.XXX v katastri obce Q. a to vo výmere 31,80 siah. Ďalšími účastníkmi zmluvy boli R. X. I.. Q., ktorá z predmetnej parcely nadobudla 29 siah a L. K., ktorý nadobudol 19 siah, pričom títo kupujúci si nadobudnuté časti pozemku právne ošetrili. Touto zmluvou teda jej matka nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnosti v katastrálnom území Q. a to k dielu 3 zameraného geometrickým plánom č. X/XXXX zo 17.4.2006 vo výmere 106 m², vyhotoveným Štefanom Gondom GEODÉT Spišské Vlasy, autorizačne overeným Ing. Ladislavom Tichým a úradne overeným Správu katastra v Gelnici, pričom diel 3 vznikol oddelením od pôvodnej parcely č XXX a vytvoril sa novozameraný pozemok č. XX vo výmere 106m², druh pozemku - záhrady. Žalovaná nadobudla vlastnícke právo k uvedenej nehnuteľnosti na základe Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 7D/61/2010 zo dňa 24.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.12.2010, pričom ide o nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX, k.ú. Q. a to konkrétne pozemok parcelné číslo XXX o výmere 111m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, ktorý je vo vzťahu k vyššie uvedenému novovytvorenému pozemku parcela č. XXX pôvodným pozemkom parcel registra E evidovaných na mape určeného operátu. Žalovaná teda

získala predmetnú nehnuteľnosť bez akéhokoľvek právneho titulu a tak došlo k závažnému porušeniu vlastníckych práv matky žalobkyne v 7. rade.

Na pojednávaní nariadenom na deň 10.4.2014 sa zúčastnili iba žalobkyne 2,3,6,7 , právny zástupca žalobkyne v 7. rade a žalovaná, pričom u ostatných žalobkýň mal súd doručenie predvolania riadne vykázané a ich neúčast' ospravedlnili prítomné žalobkyne, preto v súlade s ust. § 101 ods. 2 súd pojednával v ich neprítomnosti.

Žalobkyňa v 2. rade uviedla, že vie presne ktorý pozemok je predmetom sporu, predmetný pozemok sa nachádza cez cestu oproti domčeku, kde bývala jej babka I. H.N.. Tento užívala až do svojej smrti babka, kto ho užíval potom uviesť nevedela.

Žalobkyňa v 3. rade konštatovala , že je dcérou neb. R. Z., ktorá bola dcérou I. H.. Potvrdila, že vie o ktorý pozemok sa v spore jedná, vždy až do smrti ho užívala jej babka, chodila tam aj ona s mamou. I po smrti babky bol pozemok obhospodarovaný, užívala ho pani Q., ale aj oni s mamou si tam chodili niečo posadiť. Kto ho momentálne užíva uviesť nevedela.

Žalobkyňa v 6. rade konštatovala, že je dcérou neb. I. H.. Pamätala si , že nie len jej matka, ale aj ďalší susedia užívali parcelu, a následne ju i získali od matky žalovanej. Jej matka si postavila na svojom pozemku maštaľ, mala tam záhradku a následne získala ešte časť susedného pozemku o matky žalovanej. Všetci mali svoje časti najprv v prenájme a následne došlo k ich odkúpeniu. Odkúpili ich okrem jej matky i L. K., R. K. D. R.I. Q.. Zmluva bola riadne uzavretá na obecnom úrade, avšak všetci si svoje časti na seba prepísali, iba ich časť ostala nevyporiadaná. Domnievali sa , že to

majú v poriadku, prišli nato, že tomu tak nie je keď ju chceli odpredať. Obrátili sa na žalovanú, ktorá však s prepisom parcely nesúhlasila, práve naopak následne vyvolala dedičské konanie a dala si ju napísať na seba. Pripadalo jej nelogické, že by všetky parcely boli tak ako boli užívané boli prepísané na vlastníkov, iba ich časť by ostala žalovanej. Od útleho detstva, od piatich rokov si pamätala, že parcelu užívala jej matka, pričom so susedmi mali nadštandardne dobré vzťahy. Užívala ju až do smrti, potom ju užívala žalovaná v 7. rade a možno aj ostatné sestry, to však presne nevedela, lebo žila mimo Q.. Daň z nehnuteľnosti platila jej sestra, oni jej však prispievali. Jej sa páčil domček, ktorý tam bol postavený, mala tam uskladnený svoj nábytok, preto prispievala.

Žalobkyňa v 7. rade uviedla, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania nadobudla jej nebohá matka I. H. kúpou v roku 1960 a to nie iba sama, zmluvu podpísali aj ostatní susedia. Vedela to zo zmluvy, ale i priamo od matky. Matka pozemky užívala až do svojej smrti, potom ich užívali ako rodina. Ona sa v roku 1956 vydala, tak do Q. chodila menej. Na pozemku nič nenasadili, sestra tam mala uskladnené drevo, brat nejaké železné veci. Daň platila vždy ona. V roku 2006 sused odkúpil nehnuteľnosť hneď vedľa a chcel odkúpiť i ich časť. Ona začala vybavovať papiere pre kataster, dala urobiť geometrický plán a vtedy bolo zistené, že predmetný pozemok nebol prepísaný na jej matku I. H.. Následne navštívila sestru žalovanej a nechala jej papiere na overenie a odišla na liečenie. Táto sa s ňou následne na túto tému odmietala baviť. Momentálne sú v rokovaní s pánom Ň., ktorý odkúpil ich ďalšie pozemky. Predmetný pozemok užívali vždy ako vlastný, domnievali sa že im patrí, pretože to bolo takto ich matkou dohodnuté.

Žalovaná s návrhom nesúhlasila. Uviedla, že o pozemku, ktorý je predmetom tohto konania sa dozvedela až od žalobkyne, keď ju táto oslovila za účelom prevodu. Nevedela kde sa presne pozemok nachádza, nemala vedomosť o tom, že jej nebohá matka takýto pozemok vlastnila. Dala si vyťahnúť nehnuteľnosť z katastra nehnuteľností, kde vlastníctvo svedčilo jej matke. Až následne bol pozemok prejednaný v dodatočnom dedičskom konaní na základe jej návrhu. Uviedla, že s matkou a súrodencami žili v H., E. Q. nechodievali. Nevedela ani o existencii vzájomnej zmluvy, žiadala, aby žalobkyne predložili doklad, koľko matke zaplatili. Jej matka zomrela XX.XX.XXXX. Ona daň za nehnuteľnosť neplatila, nevedela, kde presne sa tento pozemok nachádza, nevedela že k nemu nie je samostatný prístup, nemá oň záujem,

chce ho predať. Keď bola v roku 2011 L. Q., povedali jej, že nie ona má platiť daň, ale jej majú platiť žalobkyne, že pozemok užívali. Potvrdila, že má vedomosť, že účastníkmi zmluvy boli i iní susedia, avšak voči nim žiadne kroky nepodnikla ani nepodnikne, pretože títo majú pozemky zapísané na svoje mená. Tvrdila, že matka zmluvu nemohla podpísať, pretože písať nevedela.

Súd vykonal dokazovanie, výsluchom účastníkov konania, oboznámil sa s listinnými dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu, rodným a úmrtným listom právnej predchodkyne žalobkýň, Vzájomnou dohodou zo dňa 16.10.1960, geometrickým plánom č. X/XXXX zo 17.4.2006 vyhotoveným Štefanom Gondom - GEODÉT Spišské Vlachy, výpisom z katastra nehnuteľností, LV Č..XXXX, návrhom na mimosúdne vyporiadanie vecí, grafickou identifikáciou parciel, čestným prehlásením J. P., správou od Slovenskej pošty zo dňa 12.6.2014 a správou od Sociálnej poisťovne zo dňa 11.6.2014, dedičským spisom D.

R. 7D61/2010, spismi tunajšieho súdu 9C182/2011 a 9C205/2013 a zistil tento skutkový stav:

Zo Vzájomnej dohody uzatvorenej dňa 16.10.1960 medzi D. R. I.. V. ako majiteľkou pozemku a R. X. I.. Q., I. H. I.. L. D. L. K., ako držiteľmi pozemku súd zistil, že D. R. odpredala nehnuteľnosti zapísané v zápisnici č. 94 v katastri Q. a to parcelu č. XXX R. X. vo výmere 29 siah, I. H. 31,80 siah a L. K. 19 siah, spojené s ich pozemkami. Podľa dohody D. R. svojim podpisom potvrdila, že od kupujúcich, ktorí už pozemky mali v užívaní, prevzala peniaze a nemá voči nim žiadne pohľadávky z vyššie uvedenej parcely.

Nebohá I. H. O. E. X.XX.XXXX a naposledy bola bytom Q. XXX. Dedičské konanie bolo vedené pod č. D/938/1991. Zákonými dedičmi po nebohej boli jej deti neb. R. X., ktorého manželkou a jedinou dcérou je žalobkyňa v 1. a 2. rade, neb. R. Z., ktorej dcérou je žalobkyňa v 3.rade, D. Q.Á., B. X. a právom po nebohom J. H. L. B. D. R.. J. H.. Predmetom dedenia boli nehnuteľnosti v katastrálnom území Q. zapísané v zápisnici č. 317, č. 252, č. 9, vo vložke č. XXX, Č..XXX a na listoch vlastníctva č. XXX, Č..XXX. V dodatočnom dedičskom konaní po nebohej Rozálii Gajdošovej vedenom pod č. 3D/130/2003 boli prejednané nehnuteľnosti v katastrálnom území Q. zapísané na liste vlastníctva č. XXXX.

Nebohá D. R. O. E. XX.XX.XXXX. Dedičské konanie po nebohej bolo vedené tunajším súdom pod č. D/1659/88 a bolo zastavené dňa 5.12.1988. Na návrh odporkyne v tomto konaní zo dňa 1.4.2010 bolo po nebohej vedené dodatočne dedičské konanie pod č. 7D/61/2010. V tomto dedičskom konaní bola okrem iných prejednaná nehnuteľnosť zapísaná v liste vlastníctva č. XXXX katastrálne územie Q., parcela registra E evidovaná na mape určeného operátu parc. č. 157, zast. plochy a nádvoria 111 m2 a parc. č. XXX/X, ktoré podľa dohody dedičov nadobudla odporkyňa do výlučného vlastníctva a to na základe Osvedčenia o dedičstve č. 7D/61/2010-37 zo dňa 24.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.12.2010.

Zo spisu tunajšieho súdu 9C182/2011 súd zistil, že žalobkyňa v 7. rade podala už v minulosti a to dňa 22.11.2011 na tunajší súd žalobu, pričom petit žaloby korešpondoval s petitom prejednávanej veci. Rozsudkom zo dňa 28.3.2012 bol predmetný návrh zamietnutý z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie. Predmetné rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/118/2012-65 zo dňa 27.2.2013. V tomto konaní boli vypočutí svedkovia T. Ň., R. Q. D. J. B. potvrdili, že predmetný pozemok bol vždy využívaný len nebohou I. H. a neskôr rodinou žalobkyne. Žalovaná, ani jej predchodcovia tento pozemok neužívali. Svedok Ň. konštatoval, že L. K.o spomínaný vo vzájomnej dohode bol jeho dedom, tento mu však o dohode nerozprával. Dozvedel sa však o jej existencii od svojej matky, ktorá mu hovorila, že pozemok o ktorý v konaní ide bol pôvodne dlhší a že na základe dohody v roku 1960 bol odkúpený čiastočne jeho dedom, čiastočne matkou žalobkyne a čiastočne ďalšou susedou. Dedovu časť pozemku následne zdedila jeho matka a po nej on. Nemal vedomosť, že by nikto v minulosti alebo v súčasnosti spochybňoval platnosť vzájomnej dohody. Svedkyňa D. Y. potvrdila, že ju žalobkyňa navštívila so žiadosťou o súhlas s osvedčením predmetného pozemku, čo ona odmietla. Mala vedomosť o tom, že ich matka dala nejaký pozemok do podnájmu, ale ona

nevedela komu a tiež nevedela, ktorý pozemok to bol. Mala iba vedomosť, že išlo o pozemok pri rodičovskom dome jej babky. Tiež uviedla, že pozemok bol prejednaný v dodatočnom dedičskom konaní po nebohej matke D.F. R. a v celosti ho zdedila žalovaná. Pri pôvodnom dedičskom konaní o ňom nemali vedomosť.

Zo spisu tunajšieho súdu 9C/205/2013 súd zistil, že žalobkyňa v 7. rade opätovne podala dňa 18.7.2013 na tunajší súd žalobu, pričom petit žaloby korešpondoval s petitom žaloby v konaní 9C/182/2011 i s petitom momentálne prejednávanéj veci. Uznesením 9C/205/2013-23 zo dňa 8.10.2013 bolo konanie v súlade s ust. § 159 ods. 3 O.s.p. zastavené, pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Zo správy od Slovenskej pošty zo dňa 12.6.2014 súd zistil, že kvitančné listy (potvrdenia prevzatia dávky národného okruhu - dôchodku) sa uchovávali a archivujú iba po dobu 10 rokov od úmrtia, takže týmito listinami po neb. I. H., zomr. v roku XXXX, ani po neb. D. R., zomr. v roku XXXX nedisponujú.

Zo správy od Sociálnej poisťovne - ústredie, zo dňa 11.6.2014 súd zistil, že všetky písomnosti týkajúce sa výplaty dôchodku sa uchovávali a archivujú iba po dobu 5 rokov od úmrtia, takže tieto listiny po neb. I. H., zomr. v roku XXXX, ani po neb. D. R., zomr. v roku XXXX boli skartované.

Podľa § 80 písm. c/ O.s.p., návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa § 132a ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení novely č. 131/1982 Zb., kto s vecou zaobchádza ako so svojou a so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný, že mu vec patrí, má - pokiaľ nie je ustanovené inak - obdobné práva na ochranu, ako má vlastníik.

Podľa § 135a ods. 1 citovaného zákona, vlastníkom veci, ktorá môže byť predmetom osobného vlastníctva, sa stane občan, ktorý má nepretržite v držbe (§ 132a ods. 1) hnutelnú vec tri roky a nehnuteľnú vec desať rokov. Obdobne, pokiaľ nie je ustanovené inak, nadobudne občan aj právo zodpovedajúce vecnému bremenu (§ 132a ods. 2).

Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia zákona, do doby podľa odsekov 1 a 2 si občan môže započítať dobu, po ktorú jeho právny predchodca mal vec nepretržite v držbe alebo nepretržite vykonával právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápisoch vlastníckych a iným práv v platnom znení, údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia zákona, údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej hospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach,

ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. Záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako parcela registra "E".

Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona. Nevyžaduje sa k tomu rozhodnutie štátneho orgánu. Nakoľko právnym následkom vydržania je nadobudnutie vlastníctva priamo zo zákona (ex lege), treba pri uplatňovaní inštitútu vydržania rozlišovať jednotlivé obdobia platnosti právnych práv, ktoré vydržanie upravovali odlišne.

Podľa obyčajového práva platného na Slovensku do 31.12.1950 nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti bez vkladu vlastníctva do pozemkovej knihy ten, kto mal nehnuteľnosť po dobu 32 rokov ako svoju v pokojnej držbe. Nehnuteľnosť musel užívať vo svojom mene a nie v mene iného, prípadne ako požívateľ alebo užívateľ. Vlastníctvo nemohol vydržať ten, kto nebol dobromyseľný, kto už na začiatku držby vedel o tom, že nehnuteľnosť patrí inému. Podobné podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti stanovil aj Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. účinný od 1.1.1951 v §115 a §116 ods. 1 v spojení s ust. § 145. Podľa týchto ustanovení vlastníctvo nadobudol ten, kto nehnuteľnosť oprávnené držal po dobu 10 rokov, pričom za oprávneného držiteľa sa považoval ten, kto bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec patrí., v pochybnostiach sa predpokladalo, že držba je oprávnená. Jeho dobromyseľnosť mohla založiť skutočnosť, ktorá mohla v ňom vyvolať presvedčenie, že sa stal vlastníkom nehnuteľností. Medzi požiadavkou dobromyseľnosti v oboch uvedených právnych poriadkoch bol rozdiel iba v tom, že obyčajové právo vyžadovalo dobromyseľnosť pri vstupe do držby a podľa Obč. zákonníka č. 141/50 Zb. bola potrebná počas celého priebehu vydržacej doby.

Obč. zákonník č. 40/1964 Zb. držbu a vydržanie až do novelizácie zákonom č. 131/1982 Zb., t.j. do 1.4.1983 neupravoval. Až zmienená novela v ustanoveniach § 132a a § 135 nanovo upravila ochranu držby a vydržanie s možnosťou započítania času predchádzajúcej nepretržitej držby pred 1.4.1983 s tým, že tento čas sa neskončil skôr než 1.4.1984. Podľa tejto právnej úpravy vlastníctvo vecí, ktorá mohla byť v osobnom vlastníctve, nadobudol občan, ktorý mal nehnuteľnú vec nepretržite v držbe 10 rokov s vecou nakladal ako so svojou a so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný, že mu vec patrí.

Predmetom tohto konania bolo určenie, že do dedičstva po nebohej matke navrhovateľky I. H. patria nehnuteľnosti parcela č. XXX o výmere 111 m² zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX katastrálne územie Q..

Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že právna predchodkyňa žalobkyň sa chopila držby nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu ako ich vlastníčka najneskôr 16.10.1960 na základe Vzájomnej dohody z predmetného dňa, hoci je nesporné a vyplýva to i zo samotnej dohody, že ho už i do tohto obdobia užívala, avšak ako nájomníčka, o čom svedčí časť dohody ktorá hovorí, že : " odkupujúce strany mali už do toho času pozemky v užívaní". Od roku 1960 až do svojej smrti dňa 9.12.1990 nehnuteľnosti neb.

I. H. nepretržite, nerušene, dobromyseľne užívala ako vlastné, platila za ne daň a následne v užívaní pokračovali jej právny nástupcovia, predovšetkým žalobkyňa v 7. rade. Žalovaná o existencii predmetných nehnuteľností nevedela, dozvedela sa o nich až keď bola žalobkyňou v 7. rade oslovená na zosúladenie právneho stavu týkajúceho sa pozemku so stavom faktickým. Až počas v poradí už treťom konaní týkajúcom sa nehnuteľností, prejavila záujem reálne v teréne zistiť o ktorý pozemok sa vlastne jedná.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti s poukazom na vyjadrenia vypočutých žalobkyň, žalovanej používajúc ako listinný dôkaz výpoveď svedka T. Ň. v konaní 9C/182/2011 bol súd toho názoru, že právna predchodkyňa žalobkyň ešte pred novelou Obč. zákonníka č. 131/1982 Zb. a to najneskôr od roku 1960 dobromyseľne, nepretržite držala nehnuteľné vecí, ktoré sú predmetom žaloby, nakladala s nimi ako s vlastnými, bola dobromyseľná v tom, že jej nehnuteľností patria, a to po dobu dlhšiu ako 10 rokov. Z uvedených dôvodov teda súd konštatuje, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydržanie podľa novelizácie Občianskeho zákonníka 131/1982 Zb. a na základe predchádzajúcej nepretržitej držby

pred účinnosťou tejto novely t.j. pred 1.4.1983, je možné jej započítanie. Vzhľadom k tomu, že právnou predchodkyňou žalobkyní boli riadne splnené podmienky vydržania vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam najneskôr k 1.4.1984, súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Súd považoval za účelovú argumentáciu žalovanej, že jej matka nemohla dohodu podpísať, lebo písať nevedela, pretože na túto skutočnosť neprodukovala žiaden relevantný dôkaz a táto skutočnosť nebola potvrdená ani správou od Slovenskej pošty a Sociálnej poisťovne, vzhľadom k tomu, že písomnosti matky žalovanej boli po uplynutí archivačnej doby skartované.

O dôvodnosti žaloby svedčí i fakt, že predmetná vzájomná dohoda sa týkala ešte ďalších dvoch kupujúcich, vlastníacich rovnako ako právna predchodkyňa žalobkyní susediace pozemky, pričom ich vlastnícke právo k nadobudnutým častiam kúpenej nehnuteľnosti, keďže bolo právne ošetrené, žalovaná nespochybňovala.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia zákona, ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách konania súd rozhodol podľa citovaného ustanovenia a priznal žalobkyniam ich náhradu vo výške 396,20 Eur. Žalobkyni v 7. rade tak priznal náhradu za ňou zaplatený súdny poplatok z návrhu 99,50 Eur a jej právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia v konaní vo výške 296,70 Eur. Trovy právneho zastúpenia priznal v súlade s Vyhl. č. 655/2004 Z.z. a to za 2 úkony právnej služby v roku 2013 po 60,07 Eur (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby), a 2 úkony právnej služby v roku 2014 po 61,87 Eur (účasť na pojednávaní dňa 10.4.2014 a dňa 26.6.2014), 2 x režijný paušál po 13,01 Eur, a 2 x po 13,40 Eur. Právnemu zástupcovi žalobkyne v 7. rade nepriznal náhradu tarifnej odmeny za zastupovanie 7 klientov, pretože podľa predloženej plnej moci je evidentné, že v konaní zastupoval iba žalovanú v 7. rade. Ďalších 6 plných mocí ním predložených nebolo. Taktiež mu nepriznal náhradu právneho zastupovania za úkony právnej služby a to za ďalšiu poradu z klientom pred pojednávaním dňa 10.4.2014 a 26.6.2014, pretože o tomto nedoložil súdu doklad a tieto úkony zo spisu nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Košiciach písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 250a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/95 Z.z. v platnom znení o súdnych exekútoroch a exekučnom poriadku.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).